

Tannhäuser Gate

Af Lars Ahn Pedersen

Hendes umiddelbare indtryk af hackeren var, at her var en mand, der var blevet udsat for *Neuromancer* og *The Matrix* som barn og aldrig var kommet sig over det.

Fyren var en omvarende kliché med sin blege hud, solbriller, man kunne spejle sig i, og sorte klæder, der så slidte ud, men på en designeragtig facon. På samme måde signalerede hans morgenhårsfrisur, at han lige var stået ud af sengen efter endnu en lang nat i cyberspace, men hun ville godt vædde på, det havde krævet tid og kræfter foran spejlet at nå frem til resultatet. Jeps, han prøvede tydeligvis at kompensere for, at han var blevet født et par generationer for sent til at have oplevet cyberpunk-æraen og også var gået glip af dens anden og tredje genkomst. Hun sukkede. Det ville blive en lang dag.

Hackeren kiggede sig omkring i lokalet og fik øje på hende.

"Jeg søger Hansen," sagde han.

"Det er mig."

Han smilede. "Cool. Da de gav mig dit navn, troede jeg, at du ville være en..."

Hun afbrød ham. "Og du er ...?" spurgte hun.

"Øh ... Bobby. Bobby Zero," sagde han, og hun døde en lille smule mere indvendigt. Hun vidste ud fra baggrundstjekket, at hans rigtige navn var en hel del mindre eksotisk og hacker-egnet. "Det er mig, der er..."

"Dagens troldmand. Tak, det havde jeg gættet."

Hans teint taget i betragtning burde det være umuligt, men han blegnede faktisk. Den kølige modtagelse slog ham tydeligvis ud af kurs, hvilket også havde været hendes hensigt. Nu var det på tide at få ham tilbage i folden, men på hendes betingelser.

"Din plads er herovre," sagde hun og viste ham hen til en arbejdsstation. "Den skulle gerne indeholde alt det, du bad om. Men tjek hellere selv for en sikkerheds skyld, at der ikke mangler noget. Det er bedre, at vi opdager det nu, end når missionen går i gang."

"Tak," sagde han og satte sig. Han begyndte straks at gennemgå udstyret med en grundighed, der fik hende til at krydse fingre for, at ingen i it-afdelingen havde fået den misforståede tanke at forsøge at spare lidt på budgettet hist og her. Da han var færdig, nikkede han anerkendende.

"Det hele er dér, og mere til," sagde han og lignede pludselig en lille dreng, der har fået flere

julegaver, end han havde regnet med.

"Se det som en anerkendelse af, hvor meget vi værdsætter din hjælp på denne mission," sagde hun. "Sig endelig til, hvis du har brug for noget. Der er friskbrygget kaffe på kanden, køleskabet er fyldt med kolde drikke, og vi har skaffet de snacks, du bad om. Vi får bragt mad herved om to timer, og derefter får du et måltid hver fjerde time. Lige nu har du tilladelse til at bevæge dig rundt i denne afdeling og gå på toilettet, men i samme øjeblik missionen er i gang, må du ikke forlade din plads. Er det forstået?"

Han grinede. "Det var det, jeg skrev under på."

"Fint, så er vi enige."

Han lænede sig tilbage i sædet. "Hvad gør vi så nu?"

"Venter," sagde hun.

#

Efter tre timer var det tydeligt, at han var begyndt at kede sig. Frokosten var blevet serveret og fjernet igen, og han sad nu blot og trykkede tilfældigt på tastaturet.

"Det må være frustrerende," sagde hun.

"Hvilket?"

"At få adgang til al den computerkraft og så ikke være i stand til at bruge den, før jeg siger til."

Han skar en grimasse. "Det minder mig om, når jeg var på ferie med mine forældre. De insisterede på at tage ud i de allermest fjerne afkroge, hvor der ikke var nogen som helst former for dækning, så vi kunne 'få rensset sjælen'. Det var altid de længste uger i mit liv. Jeg hadede det og kunne ikke vente til, vi kom hjem igen."

"Med fare for at lyde som din mor, så er det for dit eget bedste, at vi gør det på denne måde."

Han gryntede. "Jeg ved det. Ellers kunne vi lige så godt have udført operationen hjemme fra min egen lejlighed."

"Som ikke viste sig at være så umulig at spore, som du regnede med," påpegede hun.

Han tog sig til brystet med overdreven mine. "Arrgh! Ingen grund til at træde i det. Min stolthed er stadig såret over det."

"Se sådan her på det," sagde hun. "Hvis vi kan finde frem til dig, så kan andre det også, og sandsynligheden taler for, at de modsat os ikke er i humør til at tilgive dig dine handlinger. Det taler

trods alt til din fordel, at du voldte dem væsentlig mere skade, end du gjorde mod dine egne."

Han tog en slurk af sin dåsecola. "Hør her, Hansen, eller hvad du nu hedder. Vi ved begge godt, at jeg ikke er her, fordi jeg er en stor patriot, men at jeg gør det, så jeg ikke skal tilbringe resten af mine dage på en topsikret institution, der ikke eksisterer officielt nogen som helst steder. At jeg så kan være medvirkende til, at en eller anden gal fanatiker ikke får mulighed for at give os en undskyldning for at starte endnu en krig, er bare en bonus."

"Din kynisme varmer mit hjerte."

"Ja, ja, fuck dig," sagde han. "Sker der ikke snart noget?"

"Jeg er sikker på, at vores folk gør deres bedste for at skaffe de koder, du skal bruge."

Han slog opgivende ud med armene. "Er det altid sådan her?"

Hun smilede skævt. "Hvis du taler om ventetiden, så ja. Jeg vil sige, at størstedelen af vores tid går med at vente på det rette øjeblik. Men bare det at sørge for, at muligheden overhovedet opstår, er et kæmpe arbejde i sig selv. At du sidder her nu, er kulminationen på flere års indsats fra en større gruppe mennesker. Jeg ved godt, at det ikke er særligt Hollywood-venligt, men det er sådan, det foregår. Hvad havde du dig regnet med?"

Han trak på skuldrene. "Jeg ved det ikke. Jeg er godt klar over, at I ikke arbejder som på film, men alligevel ... Jeg havde måske forventet..."

"Ja?"

Han så sig omkring. "Bare se på det her lokale. Det er fandeme kedeligere end min gamle studievejleders. Og så er alting så småt. Hvor er alle storskærmene henne? Hvorfor er det kun os to, der er her? Hvor er alle de andre agenter? Hvor er alt det fede high-tech udstyr?"

"Lige foran dig."

"Netop!" råbte han. "Og så er I alligevel i stand til at skaffe mig adgang til det kraftigste våben, jeg nogensinde har haft i mine hænder, men for fanden, hvor ville det bare blive meget federe, hvis I havde ofret lidt håndører på en indretningsarkitekt - og gerne én, som har arbejdet på en Hollywood-blockbuster."

"Tak for forslaget. Jeg tror nu stadig, at vi vælger at bruge vores ressourcer andetsteds. Det er trods alt borgere som dig og mig, der er med til at betale for driften - med mindre de som dig sørger for at blive fritaget for skat," sagde hun.

Han hævdede øjenbrynene. "Den skulle du lige have med, hvad?"

"Åh ja," sagde hun og løftede sit krus op foran sin mund for at skjule smilet.

#

"Ved du, hvorfor jeg sagde ja til missionen?" spurgte han, mens de fik eftermiddagskaffe og kage.

"Hvad? Vil det sige, at det ikke var af kærlighed til fædrelandet?" sagde hun med påtaget chokeret stemmeføring.

Han lo. "Desværre. Da jeg fik tilbuddet, var jeg selvfølgelig fristet, fordi jeg kunne blive fritaget for straf, men i sidste ende var det missionens navn, der overbeviste mig."

Hun stirrede på ham. "*Tannhäuser Gate*? Du sagde ja, fordi missionen hedder *Tannhäuser Gate*."

"Jeg tænkte, at hvis I kan finde på at bruge den slags navne til jeres missioner, så kan I ikke være helt slemme."

Hun rystede på hovedet. "I guder."

Han så nøje på hende. "Ved du, hvem der valgte navnet?"

"Det var i hvert fald ikke mig."

"Men er det tilfældigt?"

"Måske. Jeg ved det ikke."

"Nogen må vide det."

Hun tog en dyb indånding. "Hør her, for min skyld kan de trække navnet op fra en hat, og måske er den måde, de gør det på. Jeg ved bare, at når først missionen er i gang, så er der ingen, som tænker på, hvad den hedder, før den afsluttende rapport skal skrives."

"Så du tror ikke, at der sidder et udvalg et sted i jeres organisation, som finder på navne til missionerne?"

"Det håber jeg ikke, omend man en gang imellem kan have sin tvivl."

"Hvad mener du?"

Hun kiggede hen på ham. "Okay, det her er reelt set en hemmeligstemplet oplysning, men hvad fanden. Jeg har engang været på en mission, der hed *Operation Kukur*."

"Kukur? Altså lige som i..."

"Den foregik i Schweiz, og det er alt, hvad du får at vide."

"Wauw," sagde han. "Gid jeg var med i det udvalg."

#

"Hey," sagde han.

"Hvad nu?"

"Du ved godt, hvor *Tannhäuser Gate* stammer fra, ikke?"

"En Wagner-opera?"

"Kun delvist. Det er fra *Blade Runner*. Rutger Hauer nævner det i sin tale, da han er ved at dø: *I watched c-beams glitter in the dark near the Tannhäuser Gate.*"

"Så hvor ligger det henne?"

"Det er det vilde ved det hele. Det var noget, han selv fandt på. Tannhäuser Gate stod ikke i manuskriptet, og der findes heller ikke en planet eller et solsystem med det navn. Det er et fiktivt sted."

"Aha. Du må undskylde, hvis jeg ikke lige kan se sammenhængen," sagde hun.

Han rykkede sin stol tættere på hende. "Tannhäuser Gate er et symbol på fremtiden. Det fortæller os om de muligheder, der ligger og venter på os forude, hvis vi forstår at udnytte dem. Du har vel set *Blade Runner*?"

"Jo, men det er længe siden. Jeg kan godt huske den scene, du taler om, men jeg havde glemt, hvad det var, han helt præcist sagde."

"Du lyder ikke som den store science fiction-fan."

Hun trak på skuldrene. "Som ung var jeg faktisk ret vild med det, men så voksede jeg fra det."

Han så vantro på hende. "Hvordan er det muligt? Det svarer nærmest til at sige, at du holdt op med at have drømme og lagde din fantasi på hylden."

"Muligvis, men en dag slog det mig bare, at virkeligheden havde overhalet fantasien indenom, og vi allerede lever i en science fiction-verden. Vi fik godt nok hverken flyvende biler, videotelefoner, menneskelige robotter eller kolonier på andre planeter. I stedet fik vi personlige computere, internet, cyberterrorisme og nanoteknologi. Imens hænger science fiction-litteraturen fast i fortiden og er holdt op med at afspejle virkeligheden, så hvorfor bruge mere tid på den?"

"Okay, jeg kan til dels følge dit synspunkt," sagde han. "Men jeg vil stadig hævde, at den science fiction-verden, vi lever i, ikke er den, jeg ønskede mig som barn, så der er fortsat noget at arbejde hen imod og drømme om."

"Ud fra dit udseende er det ikke svært at gætte, hvilken fremtid du gerne vil leve i," sagde hun med et skævt smil.

Han lo. "Indrømmet. Jeg ville elske at bo i en neonoplyst storby, hvor det regner konstant og altid er nat, i stedet for denne verden, hvor alt ligner sig selv på den samme triste måde."

"Der er faktisk flyvende biler med i *Blade Runner*."

"Nå ja, ingen er perfekte. Det er i øvrigt noget af det, jeg elsker ved *Blade Runner*. At det ikke er en perfekt film. Hvis den havde været det, tror jeg, den ville være glemt i dag. Mesterværker er altid mere interessante, hvis de har små fejl og mangler, fordi det minder os om, at det er mennesker, som står bag."

"Så hvilken fremtid drømmer du om at leve i? Generer det dig ikke, at du ikke kan flyve rundt i et cyberspace fyldt med former og farver, men stadig er nødt til at sidde foran en arbejdsstation?"

"Jo, for helvede. Jeg blev hacker på grund af William Gibson og *The Matrix* ("No shit!" tænkte hun). Da jeg var lille, drømte jeg om at blive en cyberpirat, der flød rundt på datahavene og bekæmpede ondskabsfulde konglomerater og korrupte regimer. Jeg var overbevist om, at jeg en dag ville få indopereret en stikkontakt i nakken, og at halvdelen af min hjerne ville blive forvandlet til en harddisk. Virkeligheden viste sig desværre at være noget mere kedelig."

"Det beklager jeg - tror jeg nok," sagde hun.

Han smilede resigneret. "Men i det mindste fik jeg stikkontakten. Vil du se den?"

"Vil jeg se hvad?"

"Min stikkontakt." Han vendte sig om og og hev ned i trøjen, så hun kunne se hans nakke.

"Jeg fik den lavet i fængslet."

Hun studerede den på tæt hold. "Nydelig. Den ser professionel ud af en fængselstatovering at være. Hvem fik du til det?"

"En fyr, som havde haft en tatovorbiks, inden han gik på røven og forsøgte sig som pusher for at have penge til den næste udbetaling. Jeg fik ham til at lave den mod, at jeg sørgede for at tage mig af hans datters skattegæld, når jeg kom ud."

"Godt at se, at du har bevaret dit samfundssind."

Han grinede smørret. "Hey, jeg er i fuld gang med at betale tilbage."

Derefter blev han mere alvorlig. "Men ved du hvad? De flyvende biler, rejserne i rummet og kolonierne på andre planeter. Det vil jeg også have. Jeg vil ud til Tannhäuser Gate. Det er der, vores fremtid ligger. Hvis vi ikke udvikler os, går vi til grunde."

"Også selv stedet rent faktisk ikke eksisterer?"

Han pegede på sit hoved. "Herinde gør det."

(Læs resten af novellen i *Nær og fjern - Lige under overfladen 7*, Science Fiction Cirklen, 2013)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).